

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.766 van 23 maart 2017
in de zaak A. 220.225/VII-39.790.**

In zake : Joris LATHOUWERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 Tervuren
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 september 2016, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1516/1408 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 9 augustus 2016 in de zaak 1213/0777/A/2/0736.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 29 september 2016 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur An Van Den Broeck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 maart 2017.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kurt Stas, die loco advocaat Filip De Preter verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van Den Broeck heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Relevante feitelijke gegevens

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt wat volgt.

3.1. Met een beslissing van 27 oktober 2011 willigt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) het administratief beroep van verzoeker tegen de weigeringsbeslissing van 27 juni 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise in en verleent zij aan verzoeker

een stedenbouwkundige vergunning voor het herbouwen en uitbreiden van een bestaande woning en voor het herbouwen van bijgebouwen.

3.2. Het arrest nr. RvVb/A/2012/0298 van 24 juli 2012 van de RvVb verklaart het beroep van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 27 oktober 2011 van de deputatie ontvankelijk en gegrond, vernietigt de bestreden vergunningsbeslissing en beveelt de deputatie een nieuwe vergunningsbeslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest.

3.3. Het arrest nr. 222.799 van 11 maart 2013 van de Raad van State verwerpt het cassatieberoep van verzoeker tegen het voormelde vernietigingsarrest van de RvVb van 24 juli 2012.

3.4. De deputatie beslist op 27 juni 2013 om het administratief beroep van verzoeker niet in te willigen en om de stedenbouwkundige vergunning aan verzoeker te weigeren.

3.5. Het bestreden arrest verwerpt de vordering van verzoeker tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 27 juni 2013 van de deputatie.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de partijen

4.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 4.7.23 en 4.8.3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) “zoals van toepassing op de procedure die heeft geleid tot het bestreden arrest”, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het burgerlijk wetboek, het gezag van gewijsde van het arrest van de RvVb van 24 juli 2012 en artikel 149 van de Grondwet:

“Doordat de [RvVb] in het bestreden arrest niet uit eigen beweging heeft opgeworpen dat de vervaltermijn die zij had opgelegd aan de Deputatie om een nieuwe beslissing te nemen werd overschreden

Terwijl de [RvVb] uit eigen beweging had moeten oordelen dat de termijn die hij met toepassing van artikel 4.8.3 VCRO heeft bepaald om een nieuwe beslissing te nemen werd overschreden door de Deputatie en bijgevolg leidt tot de vernietiging van de beslissing van de Deputatie wegens bevoegdheidsoverschrijding”.

Verzoeker licht toe dat de RvVb op 24 juli 2012 de vergunningsbeslissing van 27 oktober 2011 van de deputatie heeft vernietigd en dat dit arrest aan de deputatie betekend werd op 9 augustus 2012. De deputatie nam een vergunningsbeslissing op 27 juni 2013, terwijl het vernietigingsarrest had bevolen om een nieuwe vergunningsbeslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden na betekening van het arrest. Op 26 augustus 2013 heeft verzoeker een vordering tot vernietiging van de vergunningsbeslissing van 27 juni 2013 ingesteld en de RvVb heeft de vordering verworpen bij het bestreden arrest van 9 augustus 2016. De termijn die de RvVb oplegt om een nieuwe beslissing te nemen is een vervaltermijn en is dus van openbare orde “wat er toe leidt dat de [RvVb] de eerbiediging ervan uit eigen beweging moet onderzoeken en bij schending ervan het verval moet vaststellen. [...] Wanneer de door de [RvVb] opgelegde vervaltermijn waarbinnen de deputatie een nieuwe beslissing moet nemen, is verstreken, moet het administratief beroep conform artikel 4.7.23, § 2, tweede lid VCRO worden geacht stilzwijgend te zijn afgewezen. [...] De enkele vaststelling dat een vergunningverlenende overheid een nieuwe beslissing heeft genomen buiten de termijn die door de [RvVb] werd opgelegd [...] moet derhalve tot de conclusie leiden dat de overheid een vervaltermijn heeft overschreden om de beslissing te nemen, waardoor de nieuwe beslissing is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding. [...] De RvVb gaat in het arrest van 9 augustus 2016 voorbij aan de door haar aan de Deputatie opgelegde beslissingstermijn van drie maanden. [...] Door aldus te oordelen dat de Deputatie de vervaltermijn van drie maanden niet moet respecteren schendt [het bestreden arrest] het gezag van gewijsde van het arrest van 24 juli 2012 en pleegt bijgevolg een machtsoverschrijding. Minstens is er sprake van een schending van de bewijskracht van het arrest van 24 juli 2012 [...] indien [het bestreden arrest] zo

‡CDDRICEFJ-BCIJDDQ‡

moet worden begrepen dat het arrest van 24 juli 2012 [...] geen nieuwe beslissingstermijn van drie maanden had opgelegd aan de deputatie. [Het bestreden arrest] schendt bijgevolg de bewijskracht van akten die wordt geregeld door artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. [...] In ondergeschikte orde is [de Raad van State] niet in de mogelijkheid om te oordelen of het arrest van de [RvVb] wel regelmatig is gemotiveerd in de zin van artikel 149 van de Grondwet. [De Raad van State] kan immers op basis van de motieven in [het bestreden arrest] de opgelegde wettigheidscontrole niet uitoefenen en oordelen of de beslissing van de deputatie al dan niet tijdig werd genomen als gevolg van het arrest van de [RvVb] van 24 juli 2012. Voor zover als nodig benadrukt [verzoeker] eveneens dat [hij] geen enkele reden had om dit middel op te werpen tijdens de procedure voor de [RvVb]”.

4.2. De deputatie antwoordt onder meer dat verzoeker “geen belang heeft bij [het] opwerpen van een vermeende schending van de termijn waarbinnen de deputatie na tussenkomst van het vernietigingsarrest van 24 juli 2012 haar beslissing diende te hernemen. Immers, een eventuele vernietiging [...] van het arrest van 09 augustus 2016 van de RvVb, kan [verzoeker] geen voordeel meer opleveren. [...] Verzoeker kan aldus onder geen enkel beding nog een vergunning voor de oorspronkelijke aanvraag bekomen en beschikt dientengevolge niet over het rechtens vereiste belang om huidige procedure in te leiden, doch ook om huidig middel op te werpen. [...] Ook een eventuele vernietiging van de beslissing van de deputatie van 27 juni 2013 [...] kan verzoeker geen belang verstrekken om reden dat ook het college van burgemeester en schepenen de aanvraag heeft geweigerd [...]”.

4.3. Verzoeker dupliceert “dat het belang van een partij bij een cassatieberoep er in bestaat het nadeel dat de verzoekende partij ondergaat door een beslissing van een administratief rechtscollege ongedaan te maken” en dat de deputatie “uit het oog [verliest] dat het belang bij het middel niet samenvalt met het belang bij het inleiden van een cassatieberoep. Bij een vernietiging van het bestreden arrest wordt de zaak opnieuw behandeld door de [RvVb] die de

beslissing van de verwerende partij opnieuw zal onderzoeken en in voorkomend geval zal vernietigen. Dat is voldoende om een belang te hebben bij een cassatieberoep. [...] Juist omdat het middel een middel van openbare orde betreft, dient [de Raad van State] niet te beoordelen of de verzoeker een belang heeft bij het middel. Uit het arrest van 24 juli 2012 van de [RvVb] volgt alleszins niet dat de vergunningsaanvraag [...] niet in aanmerking komt voor een vergunning”. De vergunningverlenende overheden moeten “enkel rekening houden met de interpretatie zoals gegeven in de arresten van 24 juli 2012 en 11 maart 2013. Concreet betekent dit dat de [RvVb] de beslissing van de deputatie zal vernietigen waarna de deputatie een stilzwijgende weigeringsvergunning zal afleveren waarna [verzoeker] opnieuw een vernietigingsberoep kan instellen bij de [RvVb]”. Verzoeker besluit dat het cassatiemiddel ontvankelijk is.

Beoordeling

4.4. Het toentertijd geldende artikel 4.7.23, § 2, VCRO bepaalt wat volgt:

“De deputatie neemt haar beslissing binnen een vervaltermijn van vijfenzeventig dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het beroep. Deze vervaltermijn wordt verlengd tot honderdvijf dagen, indien toepassing wordt gemaakt van het mondelinge of schriftelijke hoorrecht, vermeld in § 1, eerste lid.

Indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn, wordt het beroep geacht afgewezen te zijn”.

Het toentertijd geldende artikel 4.7.23, § 3, VCRO luidt onder meer:

“[...] een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing wordt binnen een ordetermijn van tien dagen gelijktijdig en per beveiligde zending bezorgd aan de indiener van het beroep en aan de vergunningsaanvrager.

Een [...] kennisgeving van de stilzwijgende beslissing wordt tevens bezorgd aan volgende personen of instanties, voor zover zij zelf niet de indiener van het beroep zijn:

1° het college van burgemeester en schepenen;

2° de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar wordt tevens een kopie van het volledige dossier bezorgd”.

Het toentertijd geldende artikel 4.8.3, § 1, tweede lid, eerste zin, VCRO bepaalt wat volgt:

“De Raad kan het bestuur dat de vernietigde beslissing nam, bevelen om een nieuwe beslissing te nemen, binnen de door de Raad bepaalde termijn”.

4.5. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat:

- het college van burgemeester en schepenen in de administratieve procedure in eerste aanleg de vergunningsaanvraag van verzoeker heeft geweigerd bij vergunningsbeslissing van 27 juni 2011;
- verzoeker tegen deze vergunningsbeslissing administratief beroep heeft ingesteld bij de deputatie;
- de RvVb de door de deputatie in de administratieve beroepsprocedure aan verzoeker verleende stedenbouwkundige vergunning heeft vernietigd bij arrest van 24 juli 2012 en de deputatie heeft bevolen een nieuwe vergunningsbeslissing te nemen binnen een vervaltermijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest;
- het voormelde arrest van 24 juli 2012 een eindarrest is in de zin van het toen geldende artikel 4.8.26 VCRO;
- het eindarrest van 24 juli 2012 aan de deputatie werd betekend op 10 augustus 2012;
- dit eindarrest tot gevolg heeft dat de deputatie zich opnieuw geplaatst ziet voor de verplichting om over het administratief beroep van verzoeker uitspraak te doen en dat de deputatie daarvoor over de vervaltermijn beschikt bedoeld in voormeld artikel 4.7.23, § 2, VCRO die door de RvVb bij toepassing van het voormelde artikel 4.8.3, § 1, tweede lid, VCRO werd bepaald op drie maanden te rekenen vanaf 10 augustus 2012;

- geen enkele van de in het enige middel als geschonden opgegeven bepalingen voorschrijft of inhoudt dat een cassatieberoep tegen het eindarrest van de RvVb een schorsende werking heeft;
- het administratief beroep van verzoeker bij ontstentenis van een uitdrukkelijke vergunningsbeslissing van de deputatie na het verstrijken van de vervalttermijn van drie maanden vanaf 10 augustus 2012 overeenkomstig het voormelde artikel 4.7.23, § 2, VCRO geacht wordt te zijn afgewezen, en dat de deputatie bijgevolg geacht wordt haar bevoegdheid om een beslissing te nemen naar aanleiding van het voormelde administratief beroep van verzoeker te hebben uitgeput;
- overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO gelezen in samenhang met artikel 4.8.11 VCRO tegen de stilzwijgende beslissing van de deputatie een beroep kan worden ingesteld bij de RvVb binnen een vervalttermijn van vijfenveertig dagen die ingaat de dag na de betekening ervan.

4.6. Het middel dat ervan uitgaat dat wanneer de Raad van State het bestreden arrest vernietigt de RvVb “de beslissing van de deputatie zal vernietigen waarna de deputatie een stilzwijgende weigeringsvergunning zal afleveren waarna [verzoeker] opnieuw een vernietigingsberoep kan instellen bij de [RvVb]”, faalt naar recht.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig maart tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys